

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a fost tradusă
cu sprijinul unei contribuții financiare
atribuite de Ministerul Afacerilor Externe
și al Cooperării Internaționale italian.

GIULIA CAMINITO

DUREREA
NEVĂZUTĂ

Traducere din italiană și note de
CRISTINA GOGIANU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

GIULIA CAMINITO

IL MALE CHE NON C'È

Copyright ©2024 Giunti Editore S.p.A./Bompiani

All rights reserved.

This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan.

Citatul de la pagina 25 este preluat din Giovanni Raboni,
Cadenza d'inganno, Mondadori, Milano 1975.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMINITO, GIULIA

Durerea nevăzută / Giulia Caminito;

trad. din italiană și note de Cristina Gogianu. –

București: Humanitas Fiction, 2026

ISBN 978-606-097-838-1

I. Gogianu, Cristina (trad.; note)

821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Bunicului meu, Giulio Caminito

(...) *s-a făcut târziu, dar eu tot am să ud
grădina, iar astă-seară am să încerc să duc
două bidoane pline, cum făcea tata, poate că
izbutesc fără să vărs apa și fără să cad (...)*

Giuseppe Berto, *Răul ascuns*¹

*O, Jo, un nume atât de mic pentru o persoană
așa de mare.*

Gabriel Byrne în rolul lui Friedrich Bhaer
din *Micuțele doamne*, 1994

1. Din Giuseppe Berto, *Răul ascuns*, trad. de Smaranda Bratu Elian, Humanitas Fiction, București, 2014, p. 368.

Apostroful

Durerea e ca un ou cu coaja intactă, simți c-ai înghițit-o și că alunecă în jos – gât, esofag, stomac –, își găsește locul unde să se aciuzeze, nu-i pasă ce zi sau ce oră este, își manifestă mereu dorința de a se face ascultată; e ovală, e ciment, e de necrezut că există și că ocupă atâta spațiu.

Durerea se află acolo și împinge, împinge și devine lut cleios, un nodul, tare, poți s-o palpezi pe sub piele, până când coaja se crapă și din ea iese ceva.

Nu e nici urmă de gălbenuș, nu e moliciunea albușului, ci o creatură firavă și palidă – un mormoloc –, care se tot mișcă și nu stă locului, te străbate de la omoplați la călcâie.

La asta se gândește Loris, cu spatele lipit de pardoseală, când coaja oului se crapă și creatura lui prinde să alerge.

Baia are doi metri pe trei, el stă cu picioarele lipite de ușă, cu capul între bideu și chiuvetă, de unde scrutează îmbinările, buloanele, garniturile murdare, părul adunat ghemotoc la baza țevilor de evacuare, iar lumea aceea e metalică și hidraulică și, în ciuda imperfecțiunilor sale, funcționează, face ceea ce trebuie să facă.

Jo bate la ușă și spune: Ce glumă mai e și asta?

I se pare cu neputință să se ridice și să-i răspundă, să se ducă la ușă, pentru că oul s-a spart, și creatura aceea firavă și electrică îi aleargă prin mușchii picioarelor și i le înmoaie, i le umple

de durere, și apoi galopează până în pântec, unde-i provoacă tresăriri, contracții.

Loris se întreabă insistent ce o fi răul acela, câte organe înghesuite și apropiate or fi existând în corpul său, în ce loc s-o afla ficatul, până unde se întinde apendicele, pe care parte s-o găsi splina.

Sunt întrebări pe care nu și le-a pus dintotdeauna, dar care acum îl asaltează, îl persecută.

Își mișcă încet degetele mâinii ca să-și scoată telefonul din buzunar, dintr-un reflex necondiționat, dar n-are buzunar, e doar în chiloți, așa că nu-i chip să caute pe Google.

Durere bruscă de burtă – amețeli – astenie – diagnostic.

Ar vrea să tasteze și să afle răspunsul, să știe fără întârziere ce soartă îl așteaptă, însă palmele îi sunt întoarse cu fața-n sus, așteaptă în zadar să fie din nou pline.

Jo încearcă să forțeze ușa, așa că-i împinge ușor într-o parte picioarele, care par moi, parcă lipsite de tibii sau femururi, de rotule sau metatarsieni.

Spune: Ce faci?

Puțin mai înainte, el își închisese laptopul și fugise la baie; se gândise să nu fie o colică, simțise că ceva îl apasă; nu s-a întâmplat nimic, a rămas numai durerea: este oul care s-a implantat, o prezență dură, care pare rotundă, dar și plină de colțuri.

Inima are un ritm sacadat, instabil, îi saltă între gât și piept și, ca de nicăieri, un junghi îi radiază într-un braț sau poate că în amândouă, nu e sigur, ar putea să fie și doar unul. Se întreabă dacă n-o fi un simptom de infarct, poate că asta i se întâmplă, inima e pe punctul să-și înceteze funcțiile vitale. Cu cât se convinge, cu atât junghiurile se înrăutățesc și infarctul e mai aproape, și pricepe că, dacă s-ar liniști, ar fi mai bine, dar nu reușește să se înfrâneze, să întrerupă înlănțuirea de gânduri care dau năvală dinspre creier în ventricule, făcându-i nervii și venele să vibreze.

Se tot gândește la ce știe, direcțiile și părțile, susul și josul sunt confuze, și ar vrea să urle că e un ghem încâlcit în corpul lui, că totul pare pe dos, că nimic nu-i mai oferă vreo certitudine.

Ferestruica băii e un dreptunghi către nimic, în față sunt două ziduri ale blocului, proprietarul zice că apartamentul ar fi la primul etaj, însă lui i se pare evident că e un parter ușor înălțat; Jo îl numește *închisoarea*, pentru că ferestrele sunt zăbrelite și nu se pot deschide.

Loris își imaginează o fâșie de cer senin care se înalță deasupra întregului bloc și a Romei, simte forța a ceea ce se întâmplă afară și e firesc, știe să existe și să se dezvolte, să coincidă cu o anumită idee de lume.

În schimb, înăuntrul acelei băi, gura îi este încleiată de o salivă lipicioasă, iar brațul stâng – acum e sigur – înțepă și vibrează, inima i s-ar putea deschide precum o semilună.

Simte o nevoie incredibilă și presantă să citească, fie și numai două cuvinte, fie și trei rânduri, și din ochi cercetează cu de-amănuntul ceea ce se găsește în jurul lui, caută măcar o etichetă de detergent, vreo avertizare imprimată pe vreun spray împotriva petelor, dar nu e nimic.

Simte că Jo își face loc pentru a se strecura prin deschizătura ușii și că e nervoasă, ce e melodrama asta, pierderea asta de timp, ar putea să zică dintr-o clipă într-alta.

Nu e obișnuită să-l vadă așa, azvârlit pe jos ca un covor, ca un prosop căzut, și nu înțelege, nu poate înțelege ce i se întâmplă și de ce, i se pare că exagerează, că face pe dramaticul din cauza unei banale dureri de burtă, din cauza unui amărât de junghi în coaste.

Jo aproape că a pătruns în baie, când Loris o vede cu limpezime.

Pe mașina de spălat, șade o creatură pe care o recunoaște numaidecât, chiar dacă n-o mai întâlnește de câtva timp.

Catastrofă stă cu picioarele atârinate, le bălăbănește ca o fețiță, arborând un aer vesel; pielea îi este transparentă, dar aspră,

în lumină i se văd coșurile, ochii îi sunt violeți și înguști, are bretonul tăiat la jumătatea frunții și o aluniță pe buză; este o adolescentă acvatică, pe spinare are o dorsală de rechin și, în loc de plămâni, două butelii de oxigen de scafandru.

Pleacă de-aici, îi șoptește Loris, în vreme ce panica îi tot crește, însă ea pocnește din degete ca și cum i-ar fi venit în minte o idee revoluționară.

Creatura se ridică de pe mașina de spălat și se îndreaptă spre el, pe deasupra trupului său întins, îl observă de la înălțimea la care se află. Deschide o mână – gheare lungi și solzi de viperă –, i-o așază cu gingășie pe pântec și împinge, la început încet, ca să găsească punctul precis, locul dureros, după care folosește două degete, le pune pe partea stângă, deasupra oaselor bazinului. Din cauza presiunii pe care o aplică, durerea îi străbate corpul ca un fulger.

Catastrofă îi arată unde e potrivit să simtă durerea, și Loris scoate un țipăt ascuțit, simte cum mușchiul inimii îi bubuie până în tâmpile, respirația i se frânge, vibrațiile îi ajung până-n vârful unghiilor.

Asta e, mor, se gândește preț de-o clipă.

În cele din urmă, Jo reușește să intre, iar creatura îi zâmbește sumbru lui Loris, după care dispare – mașina de spălat e teafără, însă nu și burta lui, burta lui s-a defectat, iar în piept simte un hău, un spațiu umplut de gaz și de funingine.

Ce faci pe jos, în chiloți? Gata, acum.

Jo îl trage de un braț, îl trage cu putere, ca să-l facă să se ridice, și Loris se întoarce cu gândul la prima dată când s-au întâlnit, el se urcase în mașina unui coleg de liceu, iar Jo stătea pe bancheta din spate, dăduseră mâna, și ea se apropiase de urechea lui – îmi place de prietenul tău, ăla de-acolo –, mărturisise, iar cu această mărturisire începuse totul.

Sunt mulți ani de când Jo există în viața lui, dar sunt și multe luni de când nu mai există cu adevărat, îl vizitează, doarme cu

el, dar e ca și cum atenția i-ar fi deja distrasă; e cu mintea în altă parte, se îndepărtează.

Jo râde, aproape stânjenită, pentru că nu știe ce are în fața ochilor, dacă e iubitul ei sau un rest de mâncare digerată, dacă are picioare sau nu, dacă respiră sau nu, dacă se preface sau nu.

Râde ca să nu se gândească la cine era Loris înainte, când nu făcea astfel de scene, nu-l apucau colicile la restaurant, nu izbucnea în plâns din te miri ce, nu era imposibil de suportat.

Mi-e rău, zice el și imediat simte că propoziția e greșită, dar că e și adevărul.

Nu ți-e rău, spune ea, tulburată.

După care îi lasă brațul, iar el cade din nou, ca dezumflat.

Ridică-te, trebuie să mă duc la ora de yoga, adaugă și-l lovește ușor peste obraz, îl privește ținând în ochi, i se pare viu și viguros, doar speriat. Loris își duce o mână spre locul pe care Catastrofă l-a apăsât și pe care s-a concentrat, acum este singurul loc care contează pentru el, trebuie să fie ceva acolo, dedesubt, ceva pe care el nu-l cunoaște.

Chipul lui Jo a dispărut, baia a dispărut și ea, și tot la fel și mașina de spălat, șuruburile, petele de pe pardoseală, a rămas doar oul lui cu coaja fărâmițată și disconfortul chinuitor, care acum se află undeva jos, în partea stângă, ovarul pe care nu l-a avut niciodată.

Îmi explici și mie ce te-a apucat? întrebă Jo când el, treptat și greu s-a ridicat, s-a clătinat ținându-se de burtă și s-a prăvălit pe pat: brațul amorțit, abdomenul încordat.

Deocamdată n-a murit, nici infarct, nici explozie.

Loris nu-i răspunde imediat, fața îi este afundată în saltea, își atinge din nou și din nou locul usturător.

Nu știu, m-a săgetat o durere sfâșietoare de burtă și am simțit că sunt gata să leșin, răspunde, întorcându-și fața într-o parte.

Dar până acum câteva clipe te simțeai bine, stăteam de vorbă...

El rămâne tăcut și se gândește.

Am folosit apostroful la *qual*¹, îi explică, după ce și-a frământat gândurile și, pe firul lor, a ajuns până la momentul precis în care s-a simțit luat pe sus de starea de rău, când a primit o admonestare de la birou, un e-mail plin de semne de exclamare și cel puțin două insulte.

Poftim?

Apostroful după *qual*. Trebuia să scriu întrebarea: *Qual è il vostro preferito del mese?*² și am pus apostroful taman acolo, în mijloc. În newsletterul editurii.

Jo stă dreaptă, pantalonii de sală i se mulează pe picioare, are coapsele și fundul ferme, bine definite, plăcute, abdomenul plat, mușchi ușor reliefați pe brațe, câteva tatuaje care se întrevăd prin tricou.

Toată tevatura asta pentru un apostrof? Întrebă în dialect și râde din nou, dar cu țâfnă și oboseală, de parcă ar vrea să-l considere amuzant, dar, în fond, e dezamăgită de el.

Atunci, pe Loris îl cuprinde un acces de furie, sătul de zâmbetele ei, de acele expresii care-l coboară în ochii ei. Ce știi tu? Cel mai mare efort intelectual pe care-l depui e să te hotărâști în ce poziție să-ți pozezi curul, îi aruncă-n față.

Nu mai adaugă altceva, își savurează atacul, lovitura aplicată precis în dreptul taliei, în spațiul lăsat descoperit de armură. Știe că Jo urăște când pozează în atotștiutor, făcând-o pe ea să pară aia proastă, superficială și insignifiantă. E un joc purtat de ambele părți, violent și perfid, care se tot repetă de câțva timp.

Jo îl privește fără să-i răspundă, își ia salteaua, o înfășoară, îi trece pe deasupra elasticul, ca să-o țină strânsă, și-o apucă de barete, ridică de pe jos sacoșa de pânză unde are schimburile, șamponul, tampoanele.

1. O greșeală frecventă în italiană, când pronumele relativ *quale* (care) e urmat de verbul *a fi* la pers. a III-a sg. (*essere - è*), așadar în cazul *qual è*, nu se indică eliziunea prin apostrof.

2. Care e preferatul lunii? (it.)

Cuprins

Apostroful	9
Nu-ți face griji, eu sunt aici	30
Treizeci de ani	50
Probiotice	72
Omul cu mască de cal	99
În mine zace toată groaza de care am nevoie	129
Criminalul	152
Colonoscopia	174
Catastrofă	195
Nici măcar veninul nu mi-a venit de hac	214
Totul despre cazul Maddie Johnson	230
Giulia	244
Epilog	263